

Tammikuussa 2004 olin hiihtovaelluksella Ropitunturin tienoilla Käsivarren Lapissa. Tässä runossa viimeisen vaelluspäivän tunnelmia.

Pian jo koitti viime päivä,
aika lähdölle ruveta:
aika kamppehet pakata,
patjat kääriä kerälle,
aika poistua pihalle,
tuvan lattia lakaista.

Vartoi meitä valkohanki,
viti väikkyvä odotti
uran uuden aukojiksi,
ladun suoran laittajiksi
kivikoitse, koivikoitse,
poikki soiden, poikki maiden,
jäisten järvien ylitse,
viiden vaaran vierustatse
kohti jo etelän maita.

rinkat selkään riuhtaisimme,
sukset jalkaan survaisimme,
siita suolle suikkaisimme,
alavalle, aukealle,
vaan aika upottavalle:
heinillä lumi lepäsi,
höllä höyty mättähillä,
heti sortui suksen alta,
kalhua ei kannattanut.

Uurtamalla, puurtamalla,
harppomatta tarpomalla
saimme rantaan Saarijärven.
Jäällä jo keli parempi,
hanki paljon kantavampi:
lunta selvästi vähemmän,
tiivimmässä se vähäkin.
Hieno siinä hiihdätellä,
katsella kumeaa kuuta,
vaaran päällä vieriväistä.

Matka joutui, järvi päättyi,
koivikko kohalle koitti.
Eipä yllä korkeaksi,
vaan on sankempi sitäkin.
Siitä läksimme lävitse.

Rinne vietti vikkellästi,
suksi luisti sukkelasti,
vaan oli esteitä edessä.
Yksi runko vaakasuora,
siitä ahtaasti alitse:
polvillansa suksen päällä
nenä viillellen vitiä.
Monta puuta pystykkäistä,
niistä sievästi sivuitse:
vasemmatse, oikeatse
– yhtä aikaa? Ei nyt sentäs.

Toinen järvi, toinen metsä,
sitten saavuimme joelle.
Joki johti järven luokse,
määränpäämme jo läheni:
Ropinsalmen silta siinsi
pienen taipaleen takana.

Sillan luona pieni niemi,
niemen rannoilla risukko,
keskellä avara aukko:
siinä sievä teltan paikka,
nukkumasija sopiva.
Hyvä pylväät pystytellä,
kankaat niillä kannatella,
sijata sisälle sinne
pussi lämmin, untuvainen,
jossa kelpaa kellotella,
oottaa kyytiä kylälle,
kulkua kujille muille.